

Wilhelm David Habermann

Rector Academiae Rostochiensis Wilh. David Habermannus, Med. D. P. P. & Poliater Ad Justa Exeqvialia Qvas ... Foeminæ Catharinæ Dorotheæ Henningæ, Conjugi ... Dn. Jacobus Carmon Phil. Et J. U. D. P. P. Hodie Paratas Cupit Omnes O. O. Ac Dignitatis Cives Academicos Qva Fas Est Humanitate Invitat : [P.P. Sub Rectoratus Sigillo d. 18. Dec. An. MDCC.XIV.]

Rostochii: Wepplingius, [1714]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746482515>

Druck Freier Zugang

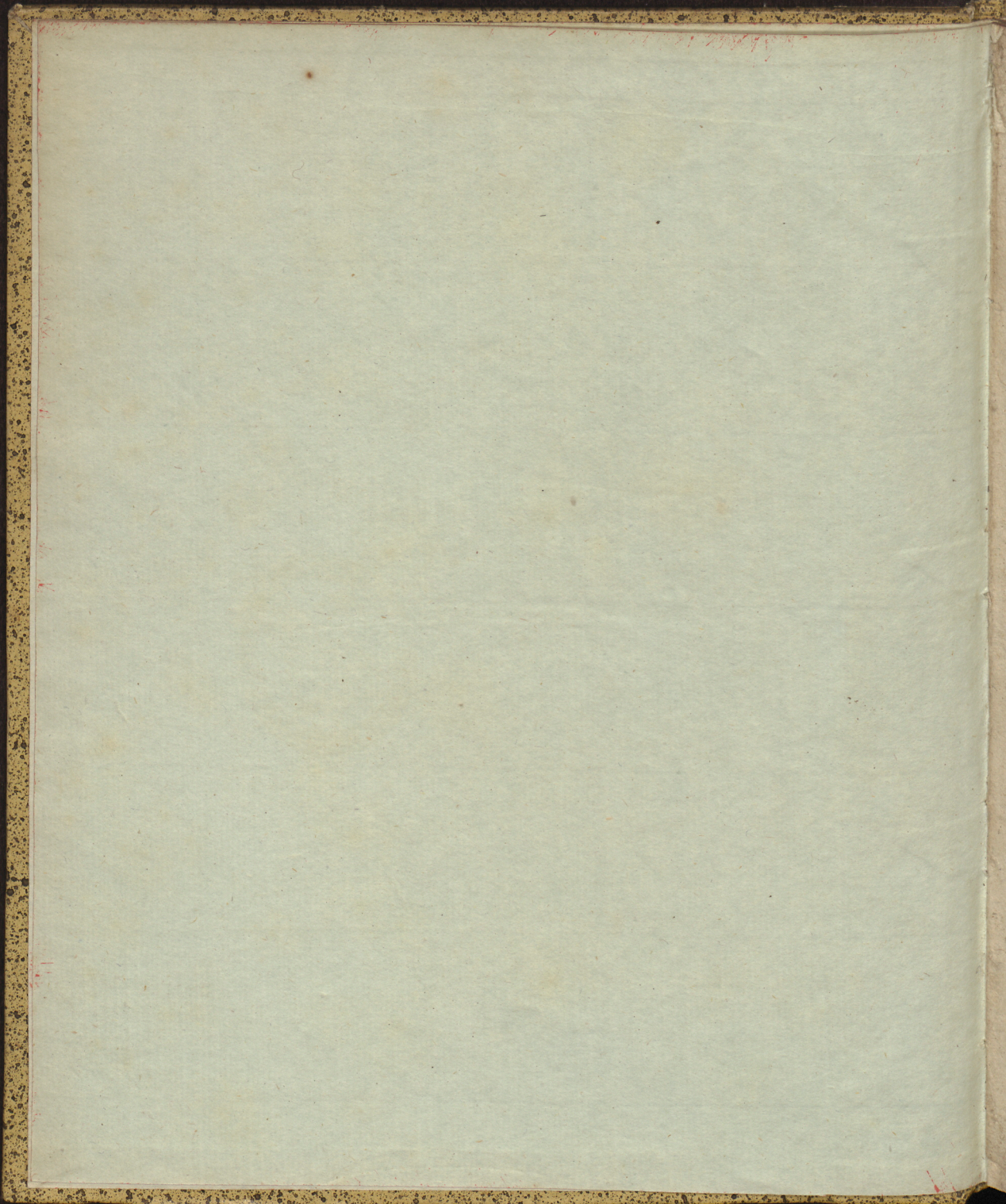

Habermann, W. D.,
in C. D. Henning,
uxor. J. Carmon.
Rost. 1714.

36

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
WILH. DAVID HA-
BERMANNUS,
MED. D, P. P. & POLIATER

AD
JUSTA EXEQVIALIA
QVAS
PRÆNOBILISSIMÆ ATOVE VIRTUTIBUS FULGIDIS-
SIMÆ FOEMINÆ

CATHARINÆ
DOROTHEÆ
HENNINGÆ

CONIUGI SUE DESIDERATISSIMÆ
VIDUUS MOESTISSIMUS
VIR EXCELLENTISSIMUS, PRÆNOBILISSIMUS
SULTISSIMUS DOMINUS

DN. JACOBUS *Carmon*
PHL. ET J. U. D. P. P.

HOD' E PARATAS CUPIT
OMNES O. O. AC. DIGNITATIS CIVES ACADEMICOS QVA
FAS EST HUMANITATE INVITAT.

ROSTOCHII,
Typis JOH. WAPPLINGI, SEREN. PRINC. & UNIVERS. Typogr.

Eniam præfabor, O. O. CIVES
HONORATISSIMI, quod
præter morem juxta ac Pro-
grammatis exequialis genium
& indolem hîc, plus justô, ex-
tra oleas, ut ajunt, ferar, Vos-
que à viâ regiâ in viam devi-
am, ad urbes sc. montes & flu-
mina, (insolita sanè funebris

scriptionis exorsa) per tædiosos anfractus & mæan-
dros seducam. Ansam mihi hujus in manus ultrò
tradidit *unum* saltem, in quod, cum has funestas lineas
scribere pararem, casu incidi *vocabulum*; Voca-
bulum, quod mœstissimi hodiè VIDUI præclarum
nomen CARMON accuratissimâ exscribit analogiâ:
Reperi illud in *Carol. Stephan. Dictionar. Geograph.*
p. m. 584. hujus tenoris :

„ CARMON est (1.) Urbs Hispaniæ Bæticæ. Est &
„ (2.) Locus in Messeniâ, & (3.) Templum Apollinis
„ in Laconiâ, & (4.) Mons in Peloponneso, & (5.)
„ in Achajâ flumen.

O *multi nominis Nomen!* O diffusa *Nomini* CARMON cele-
britas! Unius regionis angustia cùm tanti *Nominis* am-
plitudinem non capiat, *Ejus* monumenta per regiones
longè diffitas & à nostratium consortio remotissimas
diffeminata sunt. *Nomen* sanè! quô non alterum aut ex-
tentius memoriâ, aut antiquius profâpiâ in omni Ger-
maniâ nostrâ reperitur. Ab *Eteobutadis* CAR-
MONES genus ducere fermè crederem, ita diuturni-
tate sui *Nominis* ipsam vastam temporum adæqvant
profunditatem. Dubius hinc relinquor, an *loca* illa
à famosâ CARMONUM *familiâ*, vel an *hac* ab *illis*
famigerabilem traxerit denominationem. Cum igitur

tur hoc augustum *Vocabulum* CARMON cum inclyto
Nomine nostri VIDUI confero , turbidaque (in quæ
ILLUM adamatissimæ suæ quondam , nunc eheu!
desideratissimæ costæ superstitem acerba maximè fa-
ta conjecerint) insimul considero , non mihi tempe-
rare potui, quin palabundus hic divager, & ipsum VI-
DUUM in præsentî statu i. e. summo luctu & mœrore
constitutum, cum hoc proluxi ambitûs *Vocabulo*, cum-
que *locis*, illo denotatis, quadantenus , quoad ejus fieri
potest , componere mihi sumam, illudque præsentî-
bus EJUS vicibus , suspensâ licet manu , applicare .
Sed probè scio , si mihi datum esset , omniâ *locâ* hoc
Vocabulo insignita emetiri , illaque sigillatim & juxta
melam , ut ajunt , percontari , plagulas hæc obori-
turæ inde prolixitati non suffecturas; Defunctoriè
igitur ex omnibus pauca , ut canis è Nilo , delibabo,
& dum me confero (I.) Ad CARMON urbem *Hispaniæ*
Batica, succurrit sanè hic mirari , quod *nomen* CAR-
MON ad ipsum *littus Hesperidum* & *extremas Herculis*
columnas, ultimos nostri orbis angulos, provectum sit.
Sed anteqvàm ex *Hispaniâ* discedamus, meminisse hîc
juvabit, quod quidam *Hispaniam* à græco vocabulo
Σπείριον ob locorum asperitatem dictam suspicentur,
cùm *Strabo L. 3. affirmet* plagas aliquot *Hispaniæ* ad hæ-
bitandum incommodas dari, ob asperitatem scilicet
regionis & cœli inclementiam. Quid noster VIDUUS?
nonne in hæc suâ luctuosâ conditione rationem habet
cum *terrâ tali deserta & aspera, salsa & amara.*

quæ culmo dominatur inani,

quæque nullo fructu felicitatur; cujus ager non am-
plius segetem animat, utpote quæ lachrymarum hu-
moribus depressa & extincta jacet: Ad hæc impor-

)2

tuna

tuna Mortis manus unum *unicum* saltem hujus agri
properanti suâ falce rotavit *florem*, pungentes re-
linquens spinas & carduos. In *Hispaniâ* flores dari
testatur Ferrar. in Flor. L. 2. c. 8. qui ab animæ prodi-
gâ expiratione exanimato similes sunt & exanguico-
lore pallidi; Ejusmodi florum naturam & nostrum
VIDUUM ob alterius suæ animæ expirationem in-
duisse, quis hodiè inficiabitur? *Hispania* dicitur alias
Hesperia ab Hespero Stella, quæ vesperi ad occiden-
tem apparet, propterea quod hæc regio omnium ex-
trema sit ad occidentem; Nostro VIDUO in simili
Hesperidâ locus est, dum IPSI *vespera*, imò

nox incubat atra

acerbi luctus & mœroris; ad *Hesperiam* enim vel *Vesperam*
Occidentis gaudii & lætitiæ damnatus est, nam

Hesperio langvens cum SOL jubar æquore mergit

Lætitiæ & nitidum fuscis caput occulit undis,

Tunc mundi species vestitu involuitur atro,

Ipsaque *Caligo* conturbat pectora *noctis*.

Sic & cuncta nostra gaudia luctus absorbent; & vel
unciales evanidæ lætitiæ *litora* suffusâ mortis liturâ ex-
punguntur, imo ipsi HESPERIDUM horti, crudâ
satis metamorphosi, in tristia cœmeterii tesqva al-
terantur. Nunc ex *Hesperidâ* pedem porro prolaturus
fumus

(2) Ad CARMON locum in Messeniâ. Sed quia
loci hujus nil certi apud Stephan. c. l. determinatur,
utrum sc. urbs, vel mons, an aliud hujus quippiam
sit, illum nihil morantes, regionem ipsam tantummodo
& quidem properante oculo & pede usurpabimus. *Messa-*

se-

seniam deducimus à græco μέσος (vel μέσος pœtice)
quod idem ac *medius*, & ἴσος, quod *annus* est; ut *Messenius*
perinde sit ac *medius annus*. Respondet op-
pidò Fatis *VIDUI* vox *Messenia*, utpote *QVEM* in *Messenia*
i. e. *mediis annis* & eximio ætatis flore svavissima
sua destituit socia, & cum in eo esset, ut uxore suæ
juventutis exhilarari debuisset, præmaturo illius ab-
itu & obitu in *mediis annis* spes hæc decollavit.

Ulterius progredientes deferimur.

(3) Ad *CARMON*, *Templum Apollinis in Laconiâ*,
Templum, ut vult *Laur. Bayerlinck*, vocatur ab an-
tiqvo verbo tueor, quod idem est ac intueor seu
conspicio, unde *templum* à tuendo i. e. conspiciendo,
quod ex omni parte, vel omnis pars ex eo conspici
possit. *Isidorus l. 15. c. 4. Tempia*, inquit, dicuntur
quasi tecta ampla, vel quod suâ capacitare & ampli-
tudine plures tegant. Præter numerosos alios et-
iam hunc admittit significatum vox *Templum*, quod
pro domicilio, habitaculo & sede accipiatur, sic *Div.*
Paulus corpus nostrum *Spiritus Sancti templum* ap-
pellat; ita & virtutum, castitatis, Svadæ &c. *templum*
dicimus quæquam summè virtuosum, castum, elo-
quentem. *TUTELARIUM* hujus templi si respicimus,
APOLLO est, qui inter alia reperisse dicitur artem
Rheticam & *Oratoriam*, ut est author *Artemido-
rus*. Regio, quæ hoc *Apollinis templo* superbivit, est
LACONIA, incolis gaudens pauciloqvis quidem, sed
ingeniosis in dicendo, prelixam loqvacitatem odiô
plus quàm *Vatinianô* prosequentibus, hinc emanavit
Laconismus i. e. breviloquentia, seu ingeniosa in
dicendo brevitatis.

Hæc de *Templo*, *Apolline* & *Laconiâ* seorsim quæ
dicta

dicta sunt, ad amissim cum nostro CARMON quadrare evidenterprehendimus. Virtus enim, comite fortunâ, IPSUM promeritorum suorum pinnis in eminentiorem honoris locum sustulit, ubi fundatis in fastigio vestigiis, ex omni parte vel ut templum ILLE suspiciatur, vel unde ILLI in subjectos valles despiciere liceat. De templo Apollinis Delphici memorat Justinus l. 24. c. 6. quod in M. Parnasso positum fuerit. Paucis hisce vivaciore sanè ichnographiâ noster Parnassus & Apollinis in eo Templum, nobis ita adumbratur, ut penitior applicatione superfedere possimus, cum & Hujus & in Laconia Apollinis Templi nomen, nominis sui felici omine, noster CARMON sibi vindicet. In nostro enim Parnasso Ut Templum Apollinis i. e. Academiae nostrae Orator felicissimus, positus est, cui Laconica i. e. ingeniosa in dicendo praesto est brevitatis, dum longos verborum ambitus momentoso includere novit compendio.

Sed o subitam & feralem rerum catastrophem! eminens hocce brevi antè Apollinis templum derepentè in triste definit sepulchrum; templum enim Virgilio idem valet ac sepulchrum l. 4. Æn. in his versibus:

Præterea fuit in tectis de Marmore templum
Conjugis antiqui, miro quod honore colebat
Velleribus niveis & festâ fronde revinctum.

Nemini igitur absolum videatur

Quod fidus Viduus costæ sit triste sepulchrum.
fidus isq; conjugalis amor hoc suò quodammodo jure
exigit. De tumulo enim ut moestissimus Viduus exanimus
suae defunctæ corpori piè prospexit, ita & ejus animo
sepulchrum pulchrum excitavit, amoris, pietatis &
doloris monumentum. Corpori monumentum lapidibus; ani-

animo, memoriã jugem & nunqvã intermorigurã po-
fuit. Nam ut ejus oblivioni obluſctetur, *ſepulchrum* dum
corrupturo corpori *corruptibile* molitur, immortalĩ
animo eãdem operã immortale poſuit monumentum

Quò queat uxoris contumulare animum.

Conſentaneum igitur ut piis uxoris Manibus monu-
mentum, ex quo illis majus immortalitatis lucrum
obveniret, erigat, pectus ipſe ſuum velut in locum
aræ ultrò exhibet; defunctã ipſã materiante: Mate-
teriæ enim apparatus, huic monumento exſtruendo
neceſſariũ, IPSA in vitã ſtudioſiſſimè in unum locum
apportavit, nempè modeſtiam, pudicitiam, conſtanti-
am, pietatem, diligentiam, peritiã curandæ rei fa-
miliaris, aliasq; dotes, qvarum non adeò ferax no-
ſtrum ſeculum,

Ex TEMPLo hõc pedes referentibus extemplõ
aſurgit nobis (4.) *Mons CARMON in Peloponneſo. Mon-
tes ſunt prægnantia terra ubera, ex quorum reſſibus
& imis adytis mortales ſuas hauriunt & depromunt
gazar & divitias, ut inde montes, præminentia copia cor-
nua; dici meritò mereantur. Mons noſter CAR-
MON parili modo omnium ſcientiarum præmius præ-
mius eſt, quem nativæ indolis bonitas & edecumata
eruditio largo penore inſtruxit, utpote*

Qui, ſeu Theologi ſeu res tractanda pœtæ

Seu res Conſulti, ſeu quoque lemma ſophi,

Eſt ſcitã ratione ſuas defendere partes

Promptus & expertos antevenire viros

Infabulis eſt *Oſſam* montem *Pelio monti* ſuperimpoſitum
uiſſe. *Noſter mons CARMON* ex his fabulis facit hiſto-
riã, dum ILLE verè noſtro ſuperimpoſitus eſt Par-
naſſo, ubi Muſarum earumque præſes Apollo docta ſua

con 7

concelebrant conciliabula. De Monte Sapienium in
Indiâ ad Hydaspin fl. sitô, refert Philostratus, quod
illum nec mille Achilles nec ter mille Ajaces
expugnassent, eò quod cœlestibus præsiidiis munitus
& fulminum terroribus circumvallatus sit. Montes
licet sint (ut SAVEDRA Polit. Symb 50. asserit) favori-
bus Jovis propiores, unâ tamen etiam ictibus ful-
minum ejus magis sunt expositi, nam circa illorum
tempora coguntur nubes, ibi armantur tempestates,
illi verò primi omnium, in quos furore suo desævi-
runt, ut locum hic obtineat illud diverbium; quò
quis propior Jovi, eò propior fulmini, vel ut Chri-
stiano ore dicam: quò quis propior & amicior Deo,
eò durior ejus conditio. Hujus veritatem & noster
Mons CARMON luctu licet suo, expertus est, cum
jam in Acrocerannâ transmutatus videtur, dum casu
dilectæ quondam suæ quasi sideratus, fulmine defu-
per totus concutitur & prosternitur. Prope Atlan-
tem montem omnia silere, haud aliò quam solitudi-
num horrore refert Plin. hist. l. 5. c. 1. Montem no-
strum CARMON pariter horrida solitudo ac ferale &
triste silentium nunc occupavit, dum soli planctus,
ploratus, ejulatus & nœniæ (solitudinum mancipia)
ipsius jugum infestant, ut *Domus silentium* haud in-
juriâ dici promereatur. Eundem Atlantem largis
fontium scatebris riguum esse testatur Plin. c. l. No-
ster Mons CARMON largis æquè lachrymarum sca-
tebris hodiè riguus *Mons Lachrymarum* aptissimè dici
potest. Nam ubi, nisi hic, lachrymæ hospitantur?
Mons hîcce quantus quantus est, fistuloso constare vi-
detur induvio, cujus singulæ cavernulæ suas exudant
lachry.

lachrymarum pſecades, quæ ſenſim in decumanas
concreſcunt guttas, hæ in rivulos colliguntur, qui
denique in fluvium ſe proterminant, ut verè hic
habeamus

(5) CARMON fluvium in Ach! aia! *Fluvium*
ex lachrymarum rivulis concretum; *fluvium*, qui
omnem ab hoc Monte priſtinum abluit nitorem; *flu-*
vium, qui nec ſuo continetur alveo, ſed & cir-
cumjecta rigat corrivalia pignora, quæ liberali
mœrore parentale ſuum gemunt diſpendium, quod
non fit ſine magno lacrymarum diſpendio. Jactu-
ra, quam noſter CARMON paſſus, major lacryma-
rum guttis, talem ſibi expoſcit fluvium

Cujus ſunt Oculi ſcatebra; præcordia, vena;

Amiſit enim partem animæ ſuæ deliciolaſam, domûs
cordisq; columnam, navam procurandæ domus mi-
niſtram, parentem in prolem ſtudioſam, fidam tha-
lami & utriusq; fortunæ ſociam, qualis fuit ſuo Or-
pheu Euridice, Admeto Alceſtis, Ulyſſi Penelope,
Manſolo Artemiſia, Flavilla Theodoſio, Cornelia
Gracho, Julia Pompejo, O igitur infeliciffimum
viduum, qui tali uxore, quam Lacones dixerint
BONAM, felix fuit.

Ut verò etiam poſteris innotefcat, quâ uxore sæ-
pius laudatus Viduus orbatus fuerit, jam eâ, quâ
par eſt, conſvetudinis ratione, paucis pandemus
ortum hujus optimæ ſceminæ clariffimum. De
nomine HENNINGS ſ. HENNINGUS in ante-
ceſſum obiter hæc inſpergere licebit, quod *illud* non
abſonâ nec longius attractâ deductione originem tra-

XX

he-

here videatur ab HEMINGUS, quô nomine insigni-
tus fuit Rex quidam Daniae, qui foedus cum Carolo
Imperatore icit Anno salutis 812. testante Steph. l c.
p. 1022. Si itaqve literæ M. in hoc nomine HE-
MINGUS, unica saltem lineola s. Virgula adjiciatur,
perfacile fit HENNINGUS. *Qvæ* nostra sententia
inde confirmatur, quod HENNINGI genus suum
ex Norwegia Provinciâ Daniae subjectâ Imperio deri-
vent. Cœterum frui cœpit honoratissima foemina
fragilis suæ vitæ usurâ Anno partæ per Soterem salu-
tis M.DC LXXIIX. d. 1. Maij hic Rostochii, Paren-
tibus & Majoribus fata Clarissimis: *Genitore* quidem
VIRO Maximè Reverendo & Illibatâ pietate singulariq. in
sacris Zelo famigerabili DN. SIMONE HENNINGIO,
S.S. Theol. Doctore, ac Templi Cathedralis, ut & Cœno-
bii ad S. Crucem Pastore vigilantissimo, meritissimo. Geni-
trice autem Foeminâ Nobilissimâ eximiisque virtuti-
bus conspicuâ ANNA DOROTHEA Brunen. A-
vum Paternum agnovit Virum pl. Rev. atqve Cla-
rissimum Dnum M SIMONEM HENNINGIUM,
tunc temporis Ecclesiæ ap. Hafnienses Teutonicæ,
postea vero templi Cathedralis apud Bremenses Pa-
storem meritissimum. Aviam Paternam laudat
Foeminam lectissimam MARGARETHAM Quinsin-
gen. Avum Maternum habuit Virum Spectatissi-
mum & Circumspectum Dnum. JOACHIMUM
Brunen / Civem & Mercatorem hujus Civitatis pri-
marius Cassæqve Provincialis Præfectum. *Avia*
Materna fuit Foemina Ornatissima ANNA Meine-
cken. *Proavus Paternus* extitit Vir pl. Rev. DNus
AM-

AMBROSIUS HENNINGIUS, Pastor Ecclesiæ.
ad Div. Martini, quæ Bergæ est in Norwegiâ meri-
tissimus *Proaviam Paternam* habuit Fœminam vir-
tuosissimam WENDULAM Eggers.

His Præclaris Parentibus & Majoribus ortum su-
um debet B. Nostra. Statim post nativitatem divini-
orationis sacramento renata est, cujus memoriam
ad pietatis studium, semper ut sibi in animum revo-
caret, nomen CATHARINA DOROTHEA acce-
pit. A juventute nihil neglexere optimi Parentes,
quicquid ullo modo è re bene educandæ hujus stir-
pis putarunt, quod adeo feliciter etiam ipsis cessit,
ut spei parentum, si fata illos diutius superstites esse
voluissent, omni ex parte responderit, dum omni-
bus virtutibus juxta pietatem, reliquarum facilè Re-
ginam, adsuevit. Crescente sic ætate, animoque vi-
ribus indies auctiore facta, accedente morum singu-
lari integritate, quam formæ venustas commendabat,
honestissimis his invitamentis illectus est supra me-
moratus *Excellentiss. DN. D. CARMONIUS*, ut eam
Ao. 1705. thoro animoque receperit. Neque divinâ
benedictione destitutum fuit hoc auspicatissimum
conjugium, quippe in lucem Marito suo dedit uni-
cum filium HENRICUM SIMONEM (quem cœlum
Parentibus brevi tempore commodatum jure suo re-
petiit.) & tres per DEI gratiam superstites filias,
ANNAM DOROTHEAM, SOPHIAM MARIAM,
& CATHARINAM ELISABETHAM infantiam
nondum egressas.

Quale autem fuerit morborum genus, quâ cum

)( ) 2

B. no-

B. nostræ luctandum fuit, quodque tandem vitam
ejus extinxit; pluribus edisseret Vir Illustris Excel-
lentiss. ac Experientiss. Dn. Consiliarius JOH. ERN.
SCHAPERUS, Medicus famigeratiss. & in hâc
Acad. P. P. Ducalis Ordin. & Archiater Ducalis Me-
cenburgicus Dn Collega, Fautor & Amicus singu-
lariter colendus, qui pro summa sua experienciâ,
vigilantia ac dexteritate ea adhibuit medicamina,
quæ ars Pœonia unquam novit præsentanea, sed
quo successu, Excell. Medicus ipse in exhibita relatio-
ne nobis dabit, quæ ita sonat.

*Morbus, qui B. N.
tandem funestus fuit, Colica biliosa erat, qua suis dolorosis
frequentibus spasms & hypochondrium sinistrum ocu-
pantibus & ad dorsum excurrentibus agram sæpè sæ-
pius in tantam conjiciebat anxietatem, ut præ doloribus quo
se verteret ignoraret, hisce dolorosis spasms jungebantur
frequentes ructus molestissimi, quos excipiebant Vomitus
non assumtorum modo, sed & biliosi tam frequentes ve-
hementesq. ut sæpè sæpius, præter alia varia præternatu-
ralia sincera bilis magna copia evomeretur. Ab hisce dolo-
rosis symptomatibus tandem quandoq. quidem libera erat
agra & dies unus aut alter quandoq. plures præteribant,
in quibus spes sanitatis non levis affulgebat, sed mutabilis
erat, & recurrentes ad vomitum stimulantés ructus comi-
tem iterum frequentem bilem vomitu prodeuntem habe-
bant; sic pristinas vires capiebat pristinus morbus & simul
viribus exuebat agram necessariis, ut hinc non tantum
emaciaretur sed simul debilitata tandem & frigore sæpius
recurrente insigni & astu febrili correpta ex acie biliosa
non compeseibili (dum bilis quasi ex fonte inexhausto in
ventri-*

ventriculum continuò regurgitare videbatur) in lethalem
ventriculi inflammationem precipitaretur. Hoc rerum
statu miserimam agra agens vitam, omnibus exi-
ta vi-
ribus, cum morte vitam placide commutabat, nam tot reci-
divis resistere, medicaminibus vel exquisitissimus inanis
erat efficacia.

Cum extremum vitæ terminum præsentiret, omni
conatu id meditata, ut DEUM sibi redderet propi-
tium, hinc accersito pridie beatam analysin Confes-
sionario Dno Pastore HEINRICO BECKERO S. Synaxi re-
fecta gratias devotissimas Salvatori pro salutari hoc
viatico dixit; noctem dein insomnem egit, medita-
tionibus tamen sacris adprimè confectam. Hora II.
matut. Maritum vocari iussit, cui jam jam instare
Conjugii dissolutionem nunciavit, addito; Du bist
mir ein lieber Mann gewesen. Cum verò sympto-
matibus agonizantibus se subduceret primò mari-
tus, circa horam sextam matutinam revocatus be-
nedictionem impertita est lingua jam jam labenti
dicens; **GOTT** segne dich und vergelte dir alle
deine Liebe / **GOTT** stärke dich / sey forthin Mann
und Vater bey deinen Kindern / die ich auch schon
gesegnet und sie **GOTT** befohlen habe. Quo dicto,
unicæ Sorori **MARIÆ ELISABETHÆ** valedixit;
cum additò: Ich komme **GOTT** Lob! zu mei-
nem **HEMANN** / habe Dank für alles gutes/
und laß dir meine Kinder befohlen seyn. Cumque
crescerent symptomata, versiculum recitavit: Ich
habe vor mir eine schwehre Reiß ic. Sedulo ad-
stantibus, ut preces ad DEUM pro dissolutione

XXX 3

beni-

benigna funderent, admonitis. De palpitationibus cordis indeque redundantibus asthmatibus valde ex hoc conqvesta diem totum in tali statu peregit, inter alia exclamans: Ach was muß ich kämpffen / doch werde ich eine schöne Krohne darauff kriegen; & circa decimam vespertinam inopinatò exclamavit: Bald! Bald! Ach HERR JESU. Nec multò post inter qverula lamenta & complorationes amarissimas exanimis ferè mariti, rigidorumqve mœrore liberorum placidè spiritum DEO reddidit d. 4. Decembr. a. c. postquam in hoc miseriarum & lahrymarum valle triginta sex annos, septem Menses & 3. dies honorificentissimè confecerit.

Tu verò Mœstissime VIDUE, Honoratissime Dn. Collega, qui sub præsentis ærumnæ enormi gravitate cum lamentantibus & obyagientibus parvulis tuis prostratus gemebundusq; jaces, confirma Te ipsum. Effice levius, patienter ferendo onus, quod paterna Dei tui manus imposuit; Et licet unus *dies* tuas tibi delicias, tua gaudia in diversa converterit, TU non exspecta longum illum diem, qui TIBI adimat ægritudinem, sed anticipa illum more, ut nosti, philosophico. Admitte monitum, quod IPSA B. tua sub discessum tibi reliquit, quod sc. de hinc uterq; parens tuis liberis esse velis. Illa ipsa dulcissima pignora nunc te non ad dolendum, sed ad consolandum vocant, ut, cum Te vident, matrem sibi non ereptam sciant, in Te eam recognoscant, in Te ejus amplectantur præsentiam. Ignoscendum,
qvi-

quidem est dolori tuo, cujus luculentissimam cicatricem animo circumfers, nec tuæ accusandæ lachrymæ, quid enim amiseris, omnes scimus: Non mirum proinde est, hoc casu, (dum oculi tui orbatus es pupillâ,) Te tenerrimè tangi & propè dejici; Stuporis enim non fortitudinis est, rebus tam tristibus non moveri nec affici. Pridem est, cum Stoicorum *ἀμαρτία* renunciavimus; nemo ergò, nisi amentis mentis, Te ad Illorum scholam relegabit, in qua frigida hæc audies solamina: *Facilem esse etiam bonæ uxoris jacturam, quod nemo de perpetuâ ejus bonitate certus esse possit; multos numerari posse, quibus bonam uxorem lugentibus successerit melior. Senec. de remed. fortuit.* Parili ratione abominor intempestivum illum utriusque fortunæ, hæc in parte, medicum Franciscum Petrarcham, qui in sacra thori jura injurius, Viduum uxoris mortem lugentem hoc imbecilli, sicco & exsucco solatio erigere conatur, quod exhibet L. 2. Dialogo XVIII. *DOLOREM inter & RATIONEM instituto, hoc tenore.*

DOLOR: Uxorem heu! perdidit. RATIO: O praposterum ingenium, stolidumque hominem, qui uxoris in funere lugeat, saltet in nuptiis. DOL. Uxorem perdidit. R. O demens, hymeneum cane. Magno pralio vicisti & longâ obsidione liberatus es. D. Uxorem perdidit R. Sic dicis perdidit, quasi qui febrim perdidit & scabiem. Interdum lucri spes est, perdere. D. Uxorem perdidit. R. Nunquam tibi fortassis opimiozem quastum una lux attulit. Quantis compedibus elapsus es, quanto naufragio enatasti? D. Sed Uxorem bonam perdidit. R. Solent & id quidem omnes dicere

dicere & qui contrarium sentiunt, cum bona uxor vel
omnino Mulier bona, rarum mirumque animal sit in terris;
quamobrem qui malam habuit, similem timeas; qui bo-
nam, similem ne speret. D. Amissa dulci conjugē solus
sum. R. Invidiosa verò solitudo est, malis caruisse comi-
tibus. Vacuo nihil est mollius cubili, nil durius occupato.
Nihil egregiis cæptis infestius muliebri consortio. Quorsum
igitur querela? Perdidisti Uxorem, invenisti libertatem,
cælibatum, pacem, somnum, requiem. Jam tranquil-
lam sine litigio noctem agis. Stulti est, compedes suas
quamvis aureas, amare. Hactenus ille. Sed abeat quò di-
gnus est, vanus hic solator cum suo misero & jeju-
no solatiolo. Tu longè efficaciora è fontibus sacris
ad compescendum tuum luctum hauries solamina,
quæ ut tibi applices, in eo omnis esto. Lachrymis
perinde & dolori temperabis, & monearis hic infi-
mul exemplo Diogenis Cynici qui teste Stobæo, in ad-
versis canillare solebat: Euge o Fortuna, quod virili-
ter me tractasti. Plura, non addo.

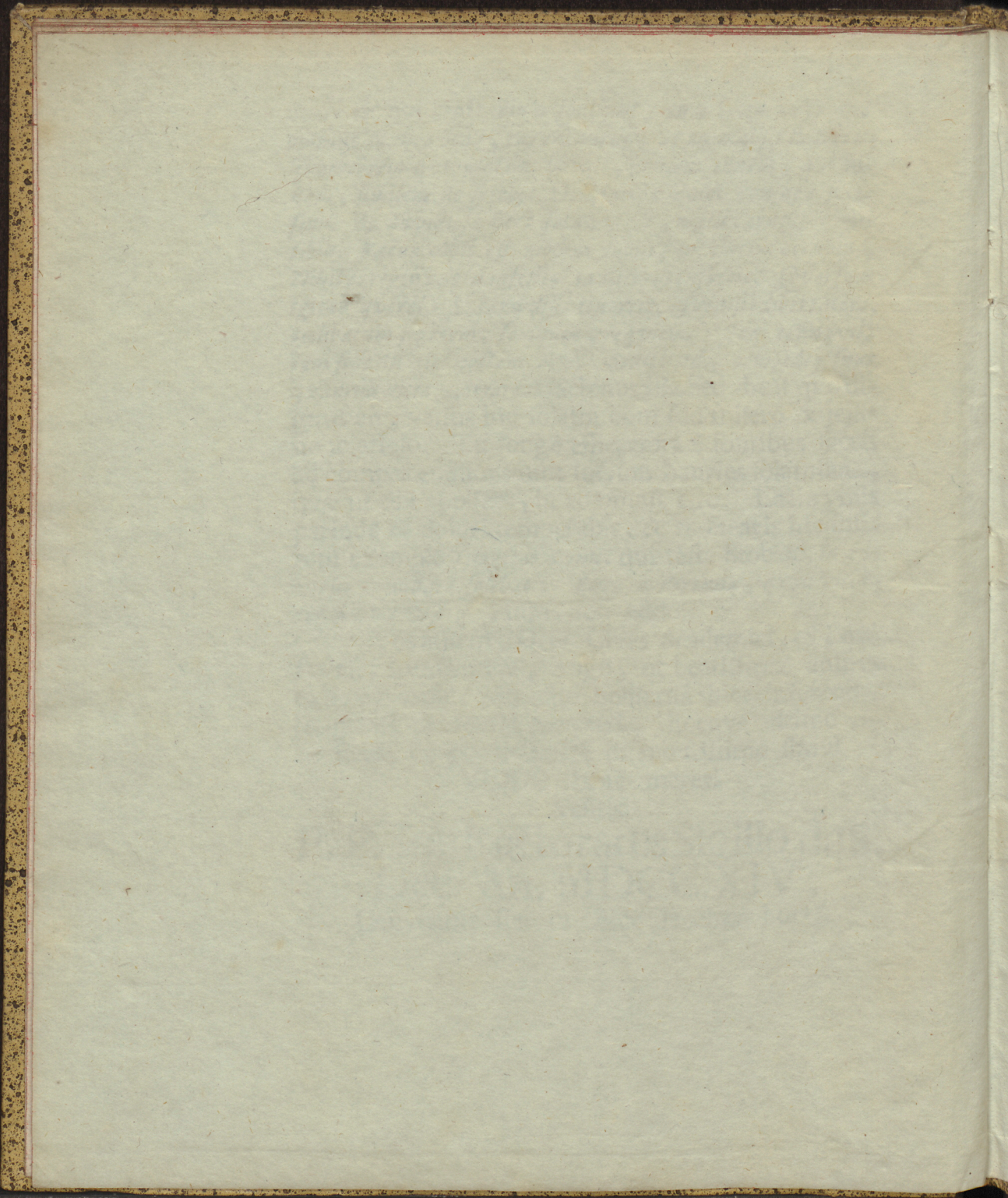
Vos autem, O. O. Cives Academici, eâ, quâ
fas est, humanitate, rogo, ut beatissimæ animæ
exuvias conditorio suo hodiernâ luce inferendas
frequenti præsentia comitari, hocque ultimo of-
ficio, de piè defunctâ & mœstissimo simul

VIDUO benè mereri
velitis.

P. P. Sub Rectoratus Sigillo d. 18.
Dec. An. MDCC. XIV.

Conventus fiet in Æde Jacobæa hor. I.

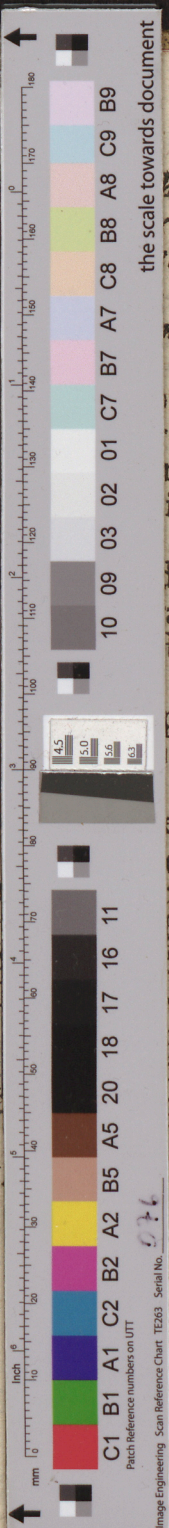

ventriculum continuè regurgitare videt
ventriculi inflammationem precipitaret
statu miserissimam agra agens vitam,
ribus, cum morte vitam placide commuta
divis resistere, medicaminibus vel exq
erat efficacia.

Cum extremum vitæ terminum pr
conatu id meditata, ut DEUM sibi
tium, hinc accersito pridie beatam a
fionario Dno Pastore HEINRICO BECKE
fecta gratias devotissimas Salvatori p
viatico dixit; noctem dein insomnen
tionibus tamen lacris adprimè confed
matut. Maritum vocari jussit, cui j
Conjugii dissolutionem nunciavit, a
mir ein lieber Mann gewesen. Cum
matibus agonizantibus se subducere
tus, circa horam sextam matutinam
nedictionem impertita est lingua ja
dicens; **GOTT** segne dich und v
deine Liebe / **GOTT** stärke dich / sey
und Vater bey deinen Kindern / die
geseget und sie **GOTT** befohlen hab
unicæ Sorori **MARIÆ ELISABET**
cum additò : Ich komme **GOTT**
nem **HEMUND** / habe Danck fü
und laß dir meine Kinder befohlen se
crescerent symptomata, versiculum
habe vor mir eine schwehre Reiß z
stantibus, ut preces ad DEUM pro

))) 3

halen
cerum
a vi
reci
manis
mni
opi
nfes
i re
hoc
lita
a II.
tare
bist
pto
ari
be
enti
alle
um
hon
sto,
xit;
nei
ces/
ve
sch
ad.
E
li.